

A. J.
Schediasma,
De
NATURA ET USU
TITULORUM,

QVI
PERSONIS TRIBUUNTUR,

Moderante

DN. M. AD. Rechenberg /

S. S. Theol. Bacc. & Facult. Philosoph.
Assessor.

Fautore suo devenerando,

A. C. M. DC. LXXIV. ad. d. XXIV. Jan.

Eruditorum censura,

P. P.

ABRAH. CHRISTOPH. Platz /
Lipsiens. Philosoph. Baccal.

Auct. Resp.

LIPSIÆ,

Typis Viduæ JOH. WITTIGAU.

V I R O

Nobilissimo, Excellentissimo, atq^{ue} Consultissimo

DN. ROMANO

TELLERO,

J. U. D. celeberrimo, ac Scabinatus Lip-
sienfis Adfessori longè Gravisimo,*Avunculo, Susceptori, & Patrono omni honoris
& amoris cultu, perpetim vene-
rando,*in
gratitudinis tesseram,Multorum in se beneficiorum memor,
Dissertationem hanc

D. D. C.

Abrah. Christoph. Plag/
A. R.

I. N. J.

Natura est homini, naturâ delicata sui æstimatio. Nam licet ex eâdem stirpe descendamus, eodemqve modo nascamur, nutriamur, & moriamur omnes; paucos tamen invenias, qui non ante ceteros sibi arrogent honorem, aut cupiant eminere. Argumento potest esse TITULORUM ambitio, quæ nostrâ tempestate, maxima cepit incrementa. Quotus enim quisque est, quem non titillet titulus honoris, cujus vel nescit naturam aut usum. Quare mihi in mentem venit, non fore abs re, si juvenile exercitium edere hõc de argumentõ conarer, quò constaret, quid in universum de TITULIS habendum sit. Esto igitur cum DEO!

SECTIO I.

De

NATURA TITULORUM.

APHOR. I.

Tituli sunt nomina, quæ in civili vitâ recepta fuerunt, ut Personarum discrimina, secundum æstimationem & statum, designent.

§. I.

Generalis hæc est descriptio titulorum, qui non libris aut epitaphiis, sed personis tribuuntur, quam præmittendam esse censuimus, ut constaret de summa argumenti & de quibus Titulis nostra futura

A 2

cura

tura sit tractatio. Cæterum non solliciti sumus de *Tituli* origine Grammaticâ, an à *tuendo*, an verò à Græco *τίτλος* descendat. Etymologistarum hæc cura est. vide sis *interim* D. Gerh. Feltmann. *Tract. de Tit. Honor. l. i. c. 1.*

§. 2.

Alii appellant *attributa moralia*, quoniam personam, cui ad-
duntur, physice non afficiunt, aut perficiunt, licet moraliter deno-
minent. Alii *Digni'a'es* vocant, ob eminentiam vel æstimationem,
quam tituli solent indicare.

§. 3.

Nos de his & aliis appellationibus, nemini litem movebimus.
Saltem id animadvertendum est, quemvis titulum vel personæ, cui
adhaeret, *æstimationem* exprimere; vel *statum*, cui in communi vitâ
accensetur, notare. Quod, ut patefiat, in sequenti Aphorismo decla-
rabimus.

APHOR. II.

Tituli sunt vel honoris, vel officii.

§. 1.

Sub illis comprehenduntur omnia illa *Nomina*, sive substantiva,
sive adjectiva sint, quæ honoris causa, vocabulis personarum, sive
nominibus propriis solent adjungi; ut: *Serenissimus, Illustrissimus,*
Excellentissimus, Reverendus, Strenuus, Clarissimus, Dux, Marchio,
Comes, Baro, Nobilis, Doctor, Licentiatus, Magister, Baccalaureus.
Atqui hi aut *qualitatem* in honorato, aut honoris *statum* innuunt,
aut utrumque denotant. Ut si quis audit *Serenissimus*, Statui Prin-
cipum, si *Reverendus*, Statui Ecclesiastico, si *Doctor* Statui Scholasti-
co adjungi censetur. Certum *Statum* honoris in civitate directe
designant, qui aliis, quævis Status illius nulla est communio, non tri-
buuntur. Ut sunt *Archidux, Dux, Marchio, Comes, Baro, Eques,*
& similes. *Qualitatem* significant tituli, qui nominibus adjectivis
ut plurimum siveverunt exprimi: ut *Excellentissimus, Consultissimus,*
Clarissimus &c.

§. 2.

Per hos (*Titulos officii*.) significamus Nomina, quæ designant
munus, quo quis publicâ autoritate, in Ecclesiâ, Scholâ vel civitate
fungi-

687

fungitur. Inde tales distingvuntur in *Ecclesiasticos*, *Scholasticos* & *Politicos*. Ad illos pertinent apud Papæos, *Pontifex*, (cui apud Turcas similis *Muslimus*, apud Japanensis *Dairus*, apud Græcos *Christi-
anos Patriarchas*). *Cardinalis*, *Episcopus*, *Presbyter*, *Pastor* & similes. *Scholastici* sunt *Rektor*, *Decanus*, *Professor* & similes. Ad *politicos* re-
feruntur *Cesar*, *Rex*, *Electo*r, *Cancellarius*, *Mareschallus*, *Architallassus*,
Prefectus militum, *Consiliarius*, *Consul*, *Quæstor*, *Senator* & similes.

APHOR. III.

Tituli officii & honoris solennes, qvi cum ho-
nore *Statum* innuunt, depndent à summâ
potestate civitatis: Cæteri, qvi nudam æsti-
mationis significationem habent, à libero
hominum judiciô.

§. 1.

UT rerum & corporum attributa à DEO, per naturam produ-
untur: ita *tituli* ceu attributa personarum moralia, agnoscere
debent summum aliquem quasi creatorem, à quo suam habeant ori-
ginem. Illa est penes summam in civitate potestatem. Hæc fons
est dignitatum hujusmodi. Idcirco Politicis, inter Jura Majestatis
censetur, potestas conferendi honoris gradus & titulos. Omne
quippe, quod æstimari debet ab aliis publicè, derivandum à Ma-
jestate, quæ propter eminentiam, uti rebus, ita personis potest
pretium statuere publicum.

§. 2.

Sed alii *tituli honoris*, quæis aliqui propter virtutem, in allo-
quiis ornantur, aut alibi laudantur, ortum à suarum Virtutum æsti-
mationibus aut adulatoribus trahunt. Valet enim hic, quod pessim-
us Christianus, solers licet Philosophus, Thomas Hobbes ait: *Le-
viath. de Hom. c. X. Ut in rebus cæteris, ita etiam in hominibus, non ex
vendentis, sed ex euentis arbitrio constituitur pretium. Quanticumq;
quis seipsum æstimet, tanti rament est, quanti æstimatur ab aliis. Atque
ejusmodi titulos usus,*

Quem penes arbitrium est, & vis & norma loqvendi,
qvandoque auget, non raro imminuit. Et frustra sunt, qvi ne pec-

A 3

cent

cent contrâ priscum loquendi morem, solliciti antiquas formulas conquirunt. Intemperies adulantium, & quibus inania titulorum nimium placent, mores antiquos parùm curant. Novi mores, novos poscunt titulos. Quod olim viro principi satis erat, hodiè mediocri scribæ fastiditur.

APHOR. IV.

In titulis *honoris & officii*, non respiciendum est ad originem illorum Grammaticam; sed ad consuetudinem & ius titulorum receptum. Quod tamdiu uni hoc adjudicat, qui publicâ autoritate id consecutus est, aut qui publicè ab omnibus hæctenus tulit, donec alius idem juris, eodem consensu vel Principis vel nationum consequatur.

§. 1.

FAcit hic aphorismus ad dirimendas controversias, à Clarissimis ingeniis circa titulos, hoc nostro agitata seculo. Et ratio ejus in aperto est. Omnes enim tituli *solennes* vel sunt Principum, aut sunt civium, quibus solum obsequii relicta esse gloria.

§. 2.

Illorum tituli sunt assumti, ex ratione aliquâ singulari, quam consensus aliarum nationum aut Principum illos agnoscentium & attribuentium comprobavit. Ita tituli *Cæsar, Imperator, Augustus, Sacratissimus, Christianissimus, Catholicus, Serenissimus, Potentissimus*, ritu & solennitate à Principibus Europæ frequentari cœperunt: ut mirari subeat, quomodo *David Blondellus*, vir cæteroqui doctissimus, sit ausus ex ritu Lexici & Grammaticorum ratiunculis explicare aut potius sugillare *S. Romani Imperii* titulum. Ita enim in præfat. *Apologet. contrâ Chifflet. edisserit*: Sed Germanos supremum Regionis suæ imperium SACRUM imperium vocare non improbabunt, quibus Germaniam nobile Christiani orbis membrum esse, Christianis Principibus subesse, eoque Christo sacrum imperium esse debere in mentem venerit, sed eodem jure & Franciæ Orientalis & Hispaniæ regna, quorum alterum Christiana-

Christianissimum alterum catholicum dici solet, Imperia sacra, id est, ditiones ac regna Christi nomine consignata, Deoq; consecrata, ex officio fuerint & nuncupari debuerint. Verum, quàm firma hæc sit assertio, Doctissimus Bæclerus in Dissertat. de S. Rom. Imperio, An. 1663. scriptâ, ostendit. Eâdem infirmitate laborant argumenta D. Felimanni (lib. cit. c. XXVI.) quæis titulum Imperatoris Galliarum Regi, æquè ac Rom. Cæsari competere, probare nititur.

§. 3.

Hortum verò (civium.) tituli itidem ex consuetudine & solemnitate eorum, qui jus conferendi habent, judicandi sunt. Ita, si vel maxime quis sit præfectus & custos finium constitutus à Principe, non tamen Marchionis sive Margravii titulum solennem habet: vel si quis doceat alios scientias, non eo ipse Dominus Doctor audit. Atque hoc etiam de titulis accipiendum est, qui per usum, ignominia causâ dantur aliquibus, ut Schust/ Calmauser & similes. Valent quippe illi, sicut nummi.

APHOR. V.

Titulos publ. honoris, civitas seu Princeps, aut immediatè aut mediatè conferre potest.

§. 1.

Veritas hujus assertionis ex consuetudine S. R. Imperii constare potest. Nam *maiores honorum titulos* ipse Imperator concedit; *minores* conferre indulget Academiæ, Cancellariis, Comitibus Palatinis & aliis.

§. 2.

Ad majores referimus, titulos *Regis, Archiducis, Ducis, Principis, Landgravii, Marggravii, Comititis, Baronis, Equitis, Comititis Palatini.* Quos Imperatorem ex jure reservato, immediatè conferre ex historiâ & juris publici Scriptoribus liquet. *Vid. nostri Dn. J. Thomasi Doctrin. Imperii Rom. Germ. Tab. VII. seq.* olim etiam Episcopos, & Abbates (ut Reges Galliæ & Poloniæ,) constituere Cæsar poterat. Sed per tyrannidem Papæ, jus illud immutatum fuit. *Vid. Conring. Dissert. de constitut. Episcop. Germ.*

§. 3.

Minores titulos appellamus alios, imprimis Scholasticos.

Qua-

Qvales Academiæ Cancellarii & Comites Palatini solent conferre ; Si id juris à Cæsare, publicâ autoritate indepti sunt.

APHOR. VI.

Causa, propter quam aliqui titulis ornantur, esse debet, ut virtuti & benè meritis constet honor & præmium. Quandoque etiam gratia principis sola sufficit.

S. 1.

Nimirum valet hæc, quod apud Tacitum πολιτικώτατον l. VI. Annal. c. 8., ait eques Romanus M. Terentius: *Non est nostrum judicare, quem supra ceteros & quibus de causis extollas. Tibi summum rerum judicium Dii dedere: nobis obsequii gloria relicta est.*

S. 2.

Sed tamen præcipua causa, quæ Principem moveat ad diribendum honorem, esse debet remuneratio benè meritorum. Hæc prima Nobilitatis origo est, quæ apud Christianos, secus, quam apud Turcas meritò transit ad posteros. Teste enim Busebio, (Epist. l. p. 29.) in Regno Turcarum jacet nobilitas, Turcæ neminem, ne suorum quidem, nisi ex se pendunt: solâ domo Othomannorum exceptâ, quæ suis, ob status rationem, censetur natalibus. Benignius Principes Christiani cum suis Nobilibus agunt, quando benè merita etiam in filiis & nepotibus remunerantur.

S. 3.

Ac inde in Rebus publ. ubi cives inter & Principem pacta intercedunt, quandoque cautum legitur, ne tituli à Principe conferantur promiscuè ambientibus, in præjudicium antiquæ alicujus Domus aut familiæ. vid. Leopoldi Cæsaris Augusti Capitulat. artic. 44. Augent enim aliquando Principes Procerum suorum numerum, ut sparsa hoc modò invidiâ & æmulatione, inter antiquos ac novos, sint tutiores; vel ut autoritas eorundem evilescat, quippè in plures diffusa; vel ut sumtuosâ dignitate exhauriant patrimonialia. Exempla, quæ sunt aliûs indaginis, non adducam.

APHOR.

APHOR. VII.

Licet Titulos honoris, ambire & impetratos gerere.

§. 1.

Permittit hoc jus divinum & naturæ, nec refragatur mos gentium. Ipse Deus Sauli, Davidi & aliis, Regis titulum indulsit. Nec aliorum titulos modestos carpere Prophetas jussit Christus; Salvator noster unicus. *Luc. XXII. 25.* Rectores civitatum ipsemet titulo *Κερατοῦν* dignatur. Et *D. Petrus 1. Epist. c. II. v. 17.* præcipit, Omnes honore prosequi, præcipue Regem. Id verò & per titulos fieri posse, nemo ambigit. confer *Rom. XIII. 7.* Quando Christus *Matth. XXIII. 8.* prohibet *titulum Rabbi*, seu *Doctōris* usurpare; Phariseorum fastum tangit, qui *Doctōris* titulo nimium quantum superbiebant. Illam verò *δυσταδεῖαν* Salvator taxat.

§. 2.

Deindè, cùm sana ratio, auctò genere humano svadeat, ordinem & discrimen personarum habere, ne confusione dissolvatur societas; Fas erit per jus naturæ, discrimen illud titulis exprimere. Qvò appareat, cujus quisque sit dignationis in civitate. *Plinius (Lib. IX. Ep. 5.)* Turonem laudat, qvòd discrimina ordinum dignitatumqve custodierit: *Quæ, inquit, si confusa, turbata, permixta fuit, nihil est ipsâ æqualitate inæqualius.* Atqve hoc est, qvòd moribus gentium, quæ cultiores sunt, legitur confirmatum. *Justinus habet l. 1. c. 1. Regis* titulum principio rerum obtinuisse. Qvòd verum esse, *Moses* Scriptor divinissimus confirmat, *Gen. XIV.* Qvos Romani, imperio Regibus abrogato (*Flor. lib. 1. c. 7.*) frequentaverint titulos, eruditò commentario docet, *Quido Pancirollus, in Notit. Dignitat. cùm Orientis tum Occidentis, ultra Arcadii Honorij, tempora.*

§. 3.

Nec (si ad Christianos descendamus,) antiqui Ecclesiæ Doctores improbare titulorum honorem voluere, cùm se invicem per abstracta compellasse legantur, ut: ἡ σὴ ἱερὰ διάθεσις, ἡ σὴ τελειότης. *Gregor. Nazianz. ad Sophronium Præsidem, ἡ σὴ λογίότης, Epist. 19. ad Adelphium, ἡ σὴ μεγαλόνοια Epist. 128.* dicebat. Imperatores & Reges audiebant à subditis, *Clementia vestra; Τὸ κρεῖτος*

B

ὑμέτερον

μὲν *ἐγὼ*, vid. *Reines. Var. Lektion. 1.3. c. 17.* Facundus Episcopus Her-
mianensis l. VI. *Defensitrium capitul. Concil. Chalc. edit. Sirmondi p. 227.*
Ibam Episcopum appellat *Reverentissimum.* Quod contra Andr.
Bodenstein, Joh. Balden, Presbyteri quondam, & aliorum ineptias
notandum duximus.

APHOR. VIII.

Luxus autem titulorum, cum inter cives
præcipuè invaluerit per superbiam, me-
retur corrigi.

§. 1.

Olim Reges fastuosis titulis superbiebant: Darius rex *Regum*
ac consanguineus Deorum (*Q. Curt. supplement. 1. 2.*) Alexander
M. *Deus*, à Jove Hammone genitus dici voluit. *Curt. l. VIII. Et Justi-*
nus l. XI. c. XI. Caligula se *Latialem Jovem* salutari permisit, *Sue-*
ton. Calig. c. 22. Domitianus *Dominus & Deus noster*, ut appellaretur
instituit: *Sueton. Domit. c. 13.* Sed omnes miserè tandem periêre.
Cyrus monumento sepulchrali, Græcum epigramma, Persicis lite-
ris insculptum reliquit: ἐγώ δ' ἐγὼ κῆμα κῆρος, βασιλεὺς βασι-
λῆων. Confer *Brissou. de Regn. Pers. l. 1. p. 153.* Qui sit fastus; titulorum
Regis Persarum & Turcarum legere est apud *Petr. Greg. Tholosan.*
lib. VI. de Republ. c. XI. Piccart. Decad. VI. Observ. Histor. Polit. c. 10.
D. Feltmann. Tractat. de Titul. Hon. c. XI. Sed Regum hæc fuit stultitia,
qui dum verâ Dei cognitione fuerunt destituti, vanitatis studiô,
suprà Deum se extulerunt, ut lapsu ruerent graviore, ac discerent,
se nihil esse.

§. 2.

Nostro tempore, cum luxu magis civium crevêre tituli. Indè
Principum itidem fuerunt aucti, ut essent vocabula, quæis hi ab illis
discernerentur. *Drexel. Lojolita doctissimus Aurifod. part. III. c. V.*
Jam hoc vitium seculi notavit, *Ingens*, inquit, *hâc tempestate titulo-*
rum insolentia est & confusio. Incrementis illi mirandis augentur. Jam
etiam imi subsellii viros & strenuos, & Nobiles ac Prænobiles, Illustres,
Perillustres, Gratiolos compellamus. Quò demùm altitudinis pertin-
gent? *Bernhardi ævo* licebat dicere: DOMINE PAPA; Tu
jam de cæteris conjecta. In Gallis *Barclayus* ingeniosissimus. *Icon.*
Anim.

Anim. c. III. similem stulticiam notavit: *Exhaustire, inquit, familias nomina facere, rem fidemq; consumere decorum, dum inter aequales emineas vel sterili dignitate, vel pretio furtivorum munerum patrimonii ruinam reparante. Nec dubium, quin illa libido titulorum, nisi ipsa se frangat, curias, tribunalia, praefecturas, tandem sit viliori sanguine angustisq; animis maculatura.* Factum hâc in parte Italicorum argutè perstringit *Th. Lansius Consult. contrâ Ital.* Germanorum excessum sugillat antea laudatus *Satyricus, Barclajus Icon. Anim. c. V.* Inter ceteras, ait, cupiditates præcipua honorum libido est. Titulos, ac Nomina per adulantium astus inventa, ad discrimen dignitatum, anxie ambiunt ac tuentur. Neq; ullâ re magis tibi eorum animos conciliaveris, quàm cum arte & honore, compellando. Blandientibus faciles, largiq; honorum, dum majores expectant. Ita callide laudationis fraudem veri simplicitq; gratia remunerantur &c. Aliorum testimonia & scommata non cumulo hîc, ne videar gentis nostræ dedecus exaggerare velle. Morbus & vitium seculi est. Illud tamen quis mireretur, cum omnia, quæ Gallica sunt, aliâ stupeant Germani, aut æmulentur hodiè; cur non quoad titulos illos imitentur. Paucos videas inter Gallos, qui prolixis titulis utantur. Nisi id superbum quis dicat, quod Regis exemplum sequantur. cuius titulus, si verba spectentur, brevior est quàm cuiusvis hodiè in orbe Principis.

§. 3.

Sed multi vitium esse negant. Inde permittunt cuique pro lubitu ambire & uti titulis. Ast verum id est, de titulis publicâ auctoritate, dignis propter merita collatis. Falsum, si quis ambiat & vanitatis studiò emendicet; ut locum saltem, cæteris habeat priorem, digitoq; monstretur. Quod superbiæ genus frequentissimum esse hâc tempestate, nemo rerum peritus ignorat. Ideò *Dannhænerus* noster, Theologus Optimus, in *Colleg. Decalog. Disput. Decalog. Decim.* in illud non immeritò invehitur: Accessit (ad superbiam,) inquit, novissimum vanitatis genus **Titulomania**, à quo toto pectore abhorrent viri cordati; quod enim facias eo, qui in proximo trans Rhenum rure ignotus, & tamen audit *Clarissimus; Magnificus*, quem urget res angusta domi;

Quam multum vani-res-ea-tatis habet,

Conferri, aut legi meretur heic *Mundi Lapis Lydius* sive *Vanitas per veritatem falsi acensata & convicta*, operâ Anton. à Burgundiâ edit. p. 108. seqq. Ipse Christus loco supra allegato, ob titulorum superbiam Judæorum Doctores reprehendit. Quid ergò vereamur istam ambitionem appellare peccatum. Omnis certè animi elatio, quocunqve demum signo manifestetur, est in vitio, ac peccatum DEO displicens.

APHOR. IX.

Mederi illi morbo possunt, quoad titulos honoris, collatores dignitatum, si non faciles adeò se præbeant petitoribus ambiciosi, ne per indignos illorum pretium vilescat & alatur ambitio.

§. 1.

Nimirum ut in universum, honoris fundamentum censetur esse insignis aliqua præstantia, aut perfectio, aut quæ eandem judicantur arguere; & quidem talem, cujus effectus, cum fine legis naturalis Ecclesiæ aut civitatis commodo congruit: ita tituli honorum testimonia, nemini faciliè tribui debent, si ea, quâ præstare debet, virtute careat. Argutè id festivissimus *Poëta Taubmannus*, quoad titulum *Doctoris*, tangit:

Doct̃or palmare est: sed depalmandus uterqve est,

Qui *Doctorem* auro vendit emitqve suum.

Doctrina & *virtus* pretium est, quo *Doct̃or* ematur:

Si res argenti est, morio *Doct̃or* erit.

§. 2.

Cùm autem ambitio Titulorum, multos soleat stimulare, legibus opus erit, quæ ambiciosi aditum ad illos honores præcludant. Ne si indignis indulgeantur, pretium eorum apud cordatos, imò vulgum expiret tandem & ambitio foveatur palàm. Notum est ex *Antonii Augustini libro de legibus & Senatus-consultis*, quòd apud Romanos jam olim leges latæ fuerint, quæis ambitus crimen coërcitum. Quamvis nunquam satis observatas fuisse etiam constet.

APHOR.

APHOR. X.

Principum tamen titulos, quos more antiquo vel propter dignitatem vel imperium aut juris prætensionem gerunt, nemo temerè fugillare audeat.

§. 1.

Aphorismum hunc addimus propter scommata nonnullorum, qui Principum titulos perstringere non dubitârunt. Ex historiâ superioris seculi constat, ut *Franciscus I.* Galliarum Rex, Carolus V. Imperatorem ob titulorum amplitudinem fugillârît. Cum enim hic ad illum, præmissis Majestatis & ditionum suarum titulis amplissimis, scriberet. Mordax Gallus, in Responso tantundem spatii insumpsit repetitione vocis *Gallia*, hoc modò: *Franciscus I. Rex Gallie, Gallie, Gallie, &c.* addito, unum suum Gallie regnum, sufficere omnibus Imperii provinciis domandis. Vid. *Piccarti Observ. Hist. Polit. Decad. IV. c. X.* Aliquando etiam se dixit, *Roy de France & de Genes*, quod in hoc loco, qui pagus est Lutetiae vicinus, optimus coquatur panis, quo quotidie regia reficitur. Vid. *D. Felmanni de Titul. Honor. l. 1. c. 13.*

§. 2.

Petrus Gregor. *Tholosanus de Republ. lib. VI. c. XI. n. 13.* eadem ex causa Regem Galliae commendans, simul alios Principes, qui titulis utuntur paullo amplioribus aut multis, punit. Sed immeritò id factum esse, quivis judicare poterit, qui regni Gallici ab aliorum Principum provinciis & ditionibus non ignorat diversitatem. Galliarum regni provinciae, quae uni Regi parent, in unum quasi corpus sunt redactae. Nam inter Leges regni est, ut quicquid Rex acquirit, id omne Galliae accedat, Coronaeque Gallicae innectatur. Ac inde uno nomine appellantur ditiones. Sed, quae aliis Dominis subsunt provinciae & regiones, aut per pacta aut alias rationes, quasi distinctae res publ. habentur. Inde ut se earum esse supremos Dominos demonstrent, multos & distinctos usurpant titulos.

§. 3.

Deindè si titulis provinciarum utuntur, quas non possident, alias subesse causas rerum periti nôrunt. Nempè vel jus, quod

habent; aut prætendunt in illas provincias; vel dignitatem suam innuere volunt. Atque id nullum vanitatis argumentum est. Ita Rex Galliarum se *Regem Navarre*, & aliquando in epistolis ad Helvetios se *Comitem Asie*, *Dominumq; Genuæ*, ob prætensionis jus, dixit. Pari modò ut hodiè multi Principes, usurpant titulos *Ducis Juliasis*, *Clivie*, *Montium* & *Comitis Marce* & *Ravensbergæ* atq; *Ravenssteinii Domini*, qui tamen illas ditiones non possident. Sabaudiarum Dux Cyprum insulam non habet; sed tamen ob titulum ejus, *Celsirudo Regia*, appellatur. vid. *D. Feltmann. l. 1. de Tit. Hon. c. XXI.* & *D. Hepingk de Jur. Insign. c. XX. Par. VII.*

APHOR. XI.

Non leve est, si Principes aut liberæ Respubl. super titulis quandoque contendant. Interest enim Majestatis, ut, qualis & quanta est, talis tantaq;ve semper agnoscatur, sive verba sive scripta spectentur.

§. 1.

Propter vulgi judicium, hoc monere visum est. Illud quippe, dum non satis cognitam habet Majestatis naturam, putat super vocabulis solùm inanibus litem esse. Perindè ut Pseudopolitici non rarò Theologis illudunt, quasi de vocabulis & *μικρολογία* inaniter contenderent, cum dogmata, vocabulis involuta defendunt. Sed nihil hęc tam leve videtur, quod summis potestatibus negligendum. Amittitur, quicquid hęc negligitur. Inferiora Majestate sua accipere & amplecti, nihil est aliud, quàm proprii judicii confessione minorem eam reddere & jugulare. Res non rarò titulis teguntur, & verba sunt rerum locò.

§. 2.

Cum moris esset apud Romanos, ut in literis ad Principes aut Senatum scriptis, inter alia vota continerentur, pro eorum & Respubl. æternitate, proditum memoriæ est, Tiberium eam rem rejecisse & remisisse literas Provincialium, in quibus vota ea erant prætermissa. In eo enim contemptus quidam Romanæ Majestatis credebatur. Ita cum Papa Pius IV. Electori Sax. Augusto, in conventu
Naum-

Naumburgensi mitterat literas, quas vocant brevia, cum hac inscriptione, *dilecto filio, nobili viro, Duci aut Comiti*, non resignata, in hospitium Legatorum remissa sunt. vid. *Thuan. Hist. lib. XXVIII. ad ann. 1561.* Item Mauritius, Hassiæ Landgr. quod *Excellentiæ*, non *Celsitudinis* titulò à Magno Hetruriæ duce salutaretur, ægrè tulit. vide *D. Theod. Hæpingk de J. insign. c. XXII. §. V. fol. 1033. seq.* Simili modo hoc nostro tempore iniquè tulit *Carolus Gustavus* Rex Sveciæ, quod Poloni, titulos avito jure, debitos sibi denegârant. De Belgis fœderatis habet *Boxhornius in disquis. Cas. XXVII.* quod Cæsaris literas *Credientiæ* (quas vocant) rejecerint, in quibus horum tituli haut rectè satis expressi, aut iniqui continebantur, præsertim cum ut *Vassalli Imperii Cæsari & S. R. Imperio Fideles dilectiq;* inscriberentur.

SECTIO II.

De USU TITULORUM.

APHOR. I.

De Titulis Ecclesiasticis.

§. 1.

Qui ecclesiæ inserviunt, dicuntur *ecclesiasticos* habere titulos. Horum aliqui sunt antiquiores, aliqui recentiores. Quorum illi sunt simpliciores, hi plus splendoris habent.

§. 2.

Ad antiquos pertinent tituli *Sacerdotis, Propheta, Scriba, Rabbi seu Doctoris*, quippe in V. T. usitatisimi. In N. T. frequentata fuerunt primum Nomina *Apostolorum, Evangelistarum, Doctorum, Prophetarum, Presbyterorum, Episcoporum, Diaconorum & similibum.* Quæ Dn. Præses in *Dissertat. de Grad. & Titul. Ecclesiast.* antehac tractavit.

§. 3.

Præter hos, successu temporis, formato Ecclesiæ statu & regimine, multò plura leguntur inventa honoris vocabula. Quis enim, si scriptores Ecclesiasticos vidit, titulos *Patriarcharum, Metropolitano-
rum, Episcoporum, Presbyterorum, Diaconorum, Hypodiaconorum*
Lecto-

Lectorum, Acoluthorum, Exorcistarum, Ostiariorum, & similium, ignorat?

§. 4.

Qui recentiores sunt tituli, distingvi possunt, doctrinae causâ, in eos, qui aut officium denotant, aut dignitatem innuunt & honorem; aut utrumq;. Illi ut plurimum, nominibus substantivis; hi verò adjectivis exprimi soverunt.

§. 5.

Summus inter Ecclesiasticos, qui officium designat simul & honorem, moribus temporum est Papa & Pontificis titulus. Quorum Prior Patrem sonat. Qui antequam Episcopus Romanus, ad id fastigii, quod jam tenet, grassatus esset, praesulibus majoris dignitatis fuit communis; hodiè eidem proprius. Alter verò ex imitatione sacrorum gentilium assumtus est. Quippe Pontifex sacrorum apud Romanos olim, ceu antistes curam gerebat. Cæterum quæis prætereà gaudet titulis, parasitus vanissimus Abraham Bzovius commentar. ad Sigism. III. Polonia Regem, Colonia Agrippinae A.C. 1619. impresso, tradit. Titulus Beatissimus atque Sanctissimus olim Imperatoribus proprius, Papæ propter dignitatem & virtutem à suis affectis tribuitur. Quo jure hæc disquirendi locus non est. Vid. Quid. Pancir. Thesaur. var. Læction. l. I. c. I.

§. 6.

Proximi à Pontifice, quoad gradum & titulum, sunt Cardinales. Quorum nomen est à Cardine. Videlicet quod ipsis Pontificia administratio tanquam firmis Cardinibus innitatur: vel quia, dicente Ottone Frisingensi, per illos, tanquam Cardines, universalis Ecclesie volvitur axis. Aut, ut habet Siculus Andreas, cognomento Barbatius: sicut ostium regitur cardine, ita & Ecclesia Romana regitur consilio Cardinalium. Nomen antiquum est, & origine adjectivum, usu tamen substantivum factum est, ut alia plura. Quibus olim attributum fuit, eorum successores, id hodiè non habent; qui verò habent, alterius cujusdam generis sunt. Vid. Doctissimi Freinsheimii Diatriben de S.R.I. Elector. & S.R. Eccl. Cardinal. Præcedentia. Ob dignitatem, quam à Papâ in Ecclesiâ Romanâ proximam habent, appellantur Eminentissimi.

§. 7.

Archiepiscopi dicuntur quasi ἀρχιεπίσκοποι τῶν ἐκκλησιῶν. Quo-
niam

niam secundum jus Canonicum, sunt unius provinciae Episcoporum Principes, & praesules. Non tamen (observante Dn. Zieglero in *Not. & animadvers. ad Lanceloti J. C. Institut. l. i. tit. V. §. 2. p. 31.*) nomen hoc semper eundem dignitatis gradum denotavit. Hujus dignitatis viris, titulus honoris accessit, *Reverendissimus* qui, ut autor est *Aventinus Annal. Boj. lib. III. p. 291. & 295.* à Gregorio & Zachar. Pontif. Archiepiscopis Germ. seculo VII. fuit adscriptus. Rarò autè per tempora sequentia legitur tributus. Sed cum Seculo XIII. à secularibus Principibus ambiretur, illi iterum, *Reverendissimi in Christo Patres*, vulgò *Ehswürdige in Gott Väter* / *R. A. de ann. 1356. in princip.* & postea die *Hochwürdigsten in Gott Väter* / fuerunt salutati. Confer *de Tit. Hon. Dissert. in aug. Joh. Helfreich Clox. Gieß. Hassorum Anno 1671. habit. c. V. §. 2. p. 41.*

§. 8.

Episcopi titulus, non quidem novus est, novas tamen personas & officii partes, ut alia vocabula, in Papatu designare cœpit. Quod tangit *August. Confess. Abus. VII. de potestate Eccl. & confirmat Gramondus lib. II. Hist. Gall. p. 144. seq. inqviens: Ille, cui ex officio incumbit cura pascendi gregis, vixq. sui memor, meditatatur quodlibet aliud, & qui Episcopus est, sepe gulonem agit, venatorem, aut aulicum quandoq. mensarium. Sic illi vita traducitur convivio, venatione, luxu aulico, avaritiâ, ut sua quemq. voluptas trahit: rara pascendarum ovium cura Episcopo, cui pro ovili aula est.* Nomen ab *Ἐπισκοπεί* v acceperunt, quod gregi cui praesunt, attendere debeant. *Act. XX. 28.* Inde Latini *Superintendentis* titulus factus, qui tamen, si usum respicis, multum ab Episcopi nomine & honore differt. Titulus quo dignitas & aestimatio horum exprimitur, est *Reverendus, Reverendissimus, Würdiger/Hochwürdiger.* Cæterum quomodo constituentur, distinguantur aut quid juris habeant, huc non pertinet. Vide sis Dn. *Conringii Exercit. de constit. Episcop. Germ. & H. Grotii de imper. Summ. Potest. circa sacra c. X.*

§. 9.

Chorepiscoporum nomen Dn. Praeses in *Dissert. I. de Tit. & Grad. Ecclesiasticis* exposuit. Officio abrogato, titulus penes Pontificios mansit. Qui talem habet, magno Episcopo, quandoque si requiritur, ministrat. Inde & Presbyteris, eos æquales esse *M. Antonius de Dominis docet de Republ. Eccl. l. II. c. IX. §. 20.*

§. 10.

Presbyteri in officio ac dignitate *Episcopis* & *Pastoribus*, quoad primam institutionem pares censentur. Quare Ignatius hos *συμβάλας & συνεδευτάς* *Episcopi* appellat, Confer H. Grotii. libr. de Imp. Summ. Potest. circa sacra c. XI. §. 14. & Blondelli de *Episcop.* & *Presb.* Apolog. pro sentent. Hyeron.

§. 11.

Abbas quoad notionem *Patrem* sonat. Quod nomen, ex sacra lingvâ petiitum, præ cæteris placere cœpit, qvî aut *Ecclesiæ* aut *monasteriis* præficiébantur. A Græcis olim *Archimandritæ* vel *Cœnobiarchæ* dicebantur. Et qvî nunc apud *Dominicanos* vocatur *Prior*, apud *Franciscanos* *Guardianus*; apud *Trinitarios* *Minister*, qvondam appellabatur *Abbas*, vid. Dn. Ziegleri Jus Canon. explicat. p. 532. & Hospin. de Monach. l. IV. c. V.

§. 12.

Titulus *Præpositi Ecclesiæ* à castrorum *Præpositis* derivatus fuit. In Rom. enim Imperio erant *Duces* vel *Comites*, militibus in provinciâ, præsidii causâ degentibus præfecti: singulorum verò castrorum militibus præfecti, vocabantur *Præpositi*. Officium eorum appellabatur *Præpositura*. Horum exemplo alicujus *Ecclesiæ* præfecti dicti fuêrunt *Præpositi*, Græcè *πρεσβυτέρς*. Quoniam milites *Ecclesiæ*, h. e. Clericos tueri præsidio jubebantur. Vid. Quid. Panciroll. Theol. V. L. lib. 1. c. 85.

§. 13.

Nomen *Prelatorum* ejusd. muneris dignitatem exprimit: notat enim clericum, qvî cæteris in Collegio dignitate præfertur, ut *Præpositus*. Vel, describente Zieglero, *Prelati* propriè dicuntur omnes illi, qvî ordinariam in *Ecclesiâ* jurisdictionem habent, sive *Episcopi* illi fuerint, sive inferiores. Latè & minùs propriè etiam illi, qvî in *Ecclesiâ* sine jurisdictione, prærogativam & honorificum gradum habent.

§. 14.

Canonici, nomen indepti sunt à *canone*, id est, regulâ, quod & juxta regulam vivere & docere, imò vitâ suâ cæteris vivendi normam præbere debebant. Atque inde est, quod *συνθετόν* nonnullis videtur illa distinctio, in *Canonicum regularem* & *irregularem*, cum primæ institutioni id parùm videatur convenire. Vid.

M. An-

201.
M. Anton. de Dominis de Republ. Eccles. l. II. c. 8. §. 7. Qvales hodiè sint cum experienciâ, do cent duum Viri nunc beati, DD. Himmel, de Canonic. Tract. & Hœpfner in Saxon. Evang.

§. 15.

Decani titulus est vel à decem, vel à decuriâ, cui ille præfectus fuit olim. Hinc Beletbus Ration. divin. officior. c. XII. ait: qui decem in potestate habet, appellatur Decanus. Idem colligi potest ex epistolâ Hieronymi ad Eustochium de custod. virgin, vid. Hospin. de Monach. libr. IV. f. 105.

§. 16.

Minoris dignitatis tituli apud Pontificios septem recensentur. Sacerdotes videlicet, Diaconi, Subdiaconi, Lectores, Acoluthi, Exorcistæ, & Ostiarii. Casalius de veter. sacr. Christ. rit. c. XXVII. horum originem ex institutione Leviticâ V. T. satis ineptè derivat. An alii convenientius cum Thomâ, hocce ordines, ad gratias, gratis datas (qvæ ex I. Cor. XII. docent,) aptent, nostrum heïc non est judicare. Quando igitur, aut à qvò introducta fuerit ordinum aut titulorum ista distinctio, non satis patet; nisi qvòd Cajum Pontificem autorem ejus rei faciant. Platina & alii. Vid. Æn. Sylvii l. I. Epist. 288. Opp. fol. 801. Marc. Anton. de Domin. de R. E. l. II. c. IV. §. 67. & Dn. Ziegler. J. C. cit. p. 146. B. D. Dannh. Christeid. p. 851.

§. 17.

Haëtenus titulos Ecclesiasticos in Papæâ Ecclesiâ potissimum, usitatos vidimus. Restat ut συντόμως persequamur, qui in Ecclesiâ Lutherana, præcipuè adhibentur. Sunt illi non multi adeò, ut apud Pontificios, qui cum diffusô Ecclesiæ imperio, variè multiplicârunt titulos.

§. 18.

Præcipuus apud nos est titulus, Præses sive Præsidens, qui Confistorii sive Ecclesiastici judicii Directori est proprius. Occurrit autem ille in antiquissimi Patris Tertulliani scriptis non semel, & idem est ac Episcopus. Indè Cyprianus de Ecclesia unitate: Qvam unitatem tenere firmiter & vindicare debemus, maximè Episcopi, qui in Ecclesiâ præsidemus. Et sæpius πρεσβύτεροι dicuntur, Græcis, ut Justino & aliis. Item τὰ λόγια πρεσβύτεροι apud Eusebium l. VII. c. 13. Confer Blondell. de Episcop. & Presbyt. Apol. pro sentent. Hieronym. & Desiderii Heraldi commentar. in Apolog. Tertull. p. 156, sq. Baronius

tamen nimium, more suo, extendit vocabuli hujus significationem: Nam teste *Casanbon. in Prolegom. ad Annal. exercit.* axioma ejus est: Præsibus provinciarum *præsidere* Episcopos, qui jus habeant sententias illorum rescindendi, si ipsis libuerit.

§. 19.

Præsidentibus subordinantur *Consilarii Ecclesiastici, Superintendentes, & Inspectores*, qui cum Episcopis veterum multa habent communia. Differunt tamen maximè à modernis Episcopis; cum hi jura, quæ vocant, Episcopalia plenè habeant; illi verò solùm aliquas prærogativas, inter Pastores possideant, quod tralatitium est. In Galliâ primarius rerum filci atque ærarii administrator *Superintendens* audit. Vid. *D. Feltman. l. 2. c. XXXVI.*

§. 20.

Titulus *Pastoris & Diaconi* pro locorum diversitate variat. Atque id est ab ordinatione & institutione Ecclesiæ, quæ ubivis locorum est attendenda, si de titulo officii judicandum. Falluntur enim, qui illos æstimant ex primâ institutione, ubi magis τῶν βιωτικῶν curatores erant Diaconi, quàm Presbyteri & Oeconomi mysteriorum divinarum. Vid. *B. D. Dannh. Hodoceph. Christian. Phenom. II.* Hodie paria ferè munia obeunt cum Pastoribus; quippe σύνεργοι γὰρ perinde ac illi. Quidam inter Reformatos, nescio quâ modestiæ laudemoti, malunt audire *Servi J. Christi* aut *Ministri verbi*; cum tamen hæ appellationes parùm aut nihil ab illis discrepent. Nec satis causæ videtur esse, cur alii antiquis titulis fastiditis, usurpent novos.

APHOR. II.

De

Titulis Scholasticis.

§. 1.

Tituli *Scholastici* cum institutione scholarum cœperunt frequentari. Cum verò hæ vel sint Judæorum, vel Christianorum, tituli etiam vel sunt Judaici, vel Christiani. *Priores* (ut רבי Rabbi sive Doctor, מורה Doctor Theol. sive eximius, qui alios Rabbinos eminet; & dici posset stylo Talmudico נשיא בכל מקום princeps in omni loco, & similes, vid. *Buxi. Synag. Judaic. c. XLVI. & P. Cunæilibr. 1. de Republ. Ebr. c. 12.*) prætermittimus. *Posteriores*, (Christiano-

hianorum;) extructis in Europâ primùm Scholis publicis, à sum-
mis Potestatibus fuerunt ordinati; qvò laudis cupida juvenus, ad
literarum studia accenderetur magis. Sunt verò illi vel *officii* vel *ho-*
noris indices.

§. 2.

Officium innuunt *Cancellarius, Rector, Decanus, Professor, Ante-*
cessor, Assessor Facultatis, Collegiatus. Quorum officia & discrimina,
exponere hîc nimis prolixum foret. Vid. interim *Thom. Lans. com-*
ment. de Academ. Jt. Jac. Middendorp. de Acad. & Joh. Limnai J. P.
I. R. lib. VIII.

§. 3.

Honoris tituli sunt, qvi statum & virtutem hominum de scholâ
indicant. Atq; tales iterum vel *solennes*, nominibus substantivis ex-
pressi; vel *minus solennes* ab æstimatoribus illorum graduum ac vir-
tutum inventi ac adhibiti. Ad illos referimus Nomina *Doctorum,*
Licentiariorum, Magistrorum & Baccalaureorum. Quorum & ori-
ginem & usum præter *Middendorpium,* tradit *Lansius comment. de*
Academ. & alii. Ad hos, pertinent nomina virtutis & statûs alia, ut
sunt *Magnificus,* (Rectori proprius,) *Consultissimus, Spectabilis,* (hic
Decano Facult. Phil. mansit proprius,) *Amplissimus, Excellentissimus,*
Clarissimus, Eximius, Doctissimus, Præstantissimus, Ornatissimus. Quo-
rum usus, qvi nunc obtinet, longè diversus est à vi & usu vocabulo-
rum antiqvo. Quare si morem priscum loqvendi, quis attenderet,
multi titulis, qvêis ornantur, hodiè carerent. Verùm consuetudo,
ut aliis rebus, ita & titulis per mores hominum, vim inferre potuit.
Quam si quis reformare auderet, multorum, præcipuè qvos vanitas
ista delectat, iras haud dubiè provocaret. Pergamus ergò potiùs
ad *Titulos Politicos,* qvorum multò plures dantur, qvàm Scholastici.

APHOR. III.

§. 1.

Superfunt tituli, qvos differentia causâ appellavimus *Politicos,*
Hi vel sunt *Imperantium* vel *Parentium:* Utrorumqve, aut *offi-*
cium aut *statum & æstimationem* Personarum, qvæ illos habent, decla-
rant. Atqve hos ob brevitatîs studium conjungemus.

§. 2.

Summæ in orbe Christiano, dignationis titulus est *Imperator.*

Qui ante Jul. Cæsarem aliis quidem fuit communis; sed postea illi, perpetuo Dictatori creato & ejus successoribus legitur impositus tanquam proprius. Huic æquipollere cœpit, *Cæsar*, quod nomen proprium fuit primo Imperatori Julio; postea cum dignitate transiit ad successores. Ad hujus Majestatem indicandam deinde alia Nomina fuerunt adhibita. Qvalia sunt, *Augustus*, (quod cognomen Jul. Cæsaris successor Octavianus assumpsit primum: ab hoc deinde & alii fuerunt appellati Augusti.) *Dominus*, (quo titulo appellari voluit C. Caligula & alii, contra Augustus, Tiberius, ut est apud Svetonium, illum respuerunt.) *Optimus & Maximus*, (quæ cognomina Trajano à S. P. Q. R. leguntur adjecta apud Plinium in Panegyri.) *Sacratissimus*, (ob magnitudinem Majestatis & Personæ dignitatem,) *Inviictissimus*, (ex voto, ob imperium duraturum,) *Gloriosissimus*, (ob amplissimi imperii gloriam,) *Divus*, (stylô Ethnico magis quàm Christiano,) vid. *Job. Limnei de Jur. Publ. R. Imp. lib. II. c. 1.* Olim etiam aliis titulis, qui hodiè multis Principibus sunt communes, ornatos fuisse Imperatores, præter *D. Hæpnigk, loc. cit. Dn. Kloz. in cit. disp. inaug.* prolixè tradit. Quos transcribere super-
vacaneum videtur.

S. 3.

Regis titulus Principibus, qui regna habent, tribuitur. Inter Europæos Reges Galliarum Monarcha gaudet simul titulo *Christianissimi*, ob defensum, (ut ajunt,) nomen *Christianum*. Quem titulum cum Ludovic. XII. Julius II. auferre & Henrico IIX. Angliæ Regi, conferre vellet, Rex obstitit. Sunt tamen alii, qui eundem honorem Cæsari, ut Ecclesiæ advocato vindicant. vid. *Klozius l. c. p. 29. & Felem. lib. cit. 44.*

S. 4.

Hispaniæ Regibus *Catholici* titulum, ob id impositum fuisse fertur, quòd non solum jurent, se fore Catholicos, sed quòd nullum etiam Catholicum (id est, per abusum vocis, non Pontificium,) in amplissimo Regno tolerare velint. Hunc titulum, diu ab Alphonsô Castellæ Rege (qui ab Innocent. VIII. eò insignitus fuerat) intermissum, postea Ferdinandus Arragonius, Hispaniæ Rex, à Julio II. Pontifice, enixis precibus rursus impetravit & omnium Regum Hispaniæ hereditarium fecit, vid. *Spondan. Epitom. Annal. Baroniæ A. C. 638. fol. m. 688. & A. C. 738. fol. 739.*

S. 5. An-

§. 5.

Angliæ Rex Henricus VIII. titulum *Defensoris Ecclesiæ* à Papâ nanciscébatur, quod Pontificiam religionem, scripto contrâ Lutherum edito defenderat. *Feltmannus l. c. c. 46.* Regibus Britannix, licet non amplius Pontificiam tueantur religionem, id nominis tamen deberi contendit.

§. 6.

Communes, omnibus Regibus Christianis, tituli sunt, *Dei gratia*, von Gottes Gnaden/ *Serenissimus*, *Durchleuchtigst* / *Potentissimus*, *Großmächtigst* / & *Majestas*. Primum usurpatum fuisse titulum, abs Imperatoribus, ad significandam Potestatis suæ originem, ex historiâ liquet. Postea Reges, Principes, imò Comites se *Dei gratia*, (von Gottes Gnaden/) appellare cœperunt. *D. Feltmannus lib. cit. c. 57.* contendit eundem titulum, vindicare ordinibus liberæ alicui Reipubl. veluti Venetæ, Belgicæ & Helveticæ. Alter titulus (*Serenissimus*) olim etiam Imperatoribus solùm competebat: nunc cum Regibus & Principibus aliis fuerit tributus, Imperatores *Omnium Serenissimi* Germanicè, ad aliorum differentiam, salutantur *Aller Durchleuchtigst*. Quam appellationem tamen seculo XIII. jam cœpisse suspicatur antea laudatus *Kloxius l. c. p. 30.* Rex Galliarum aliquando hâc de causâ titulum *Serenissimi* spreuit; ne vel inferior Imperatore, aut par Principibus Germaniæ videretur. vid. *Feltman. l. c. c. 4. n. 8. & c. 47. num. 4.* Tertius (*Potentissimus*) à Cæsaribus ad Reges, ab his ad Principes, qui potentiâ pollent, dehinc pervenit. Imperator, ut ejusdem *ἑξοχή*, præ cæteris Regibus notetur, Germanicè *Allergroßmächtigster* siveit salutari. vid. *Klox. l. c. p. 33.* Quartus est *Majestas* & *Majestät* / in abstracto primùm Imperatores, deinde Reges ob summam potestatem itidem fuerunt salutati, *conf. Limnæi de J. P. R. l. l. IV. c. VI.*

§. 7.

Cùm à Regibus, proximum locum teneant in Imperio Romano Germ. Principes *Electores*, cum iisdem *Serenissimi* ac *Potentissimi* ferè appellantur. vid. *Limn. l. c. l. III. c. 2.* *Klox. dissert. citat. pag. 49.* Olim *Celsissimi* *Hochgebohrn* / perindè ac Imperatores dicebantur. Tituli verò illorum *Officiales*, quando quâque occasione in Imperio Germanico cœperint Electoribus imponi, docet illustris *Conring. Dissert. de officialibus Imperii Romano-Germanici, Anno 1669. Respond. Cons.*

Conr. Fridr. à Burgstorf. Helmstadii edita. vid. B. Bœcler. Notit. S. R. Imperii lib. VI.

§. 8.

Pergendum esset ad Titulos *Principum, Archiducum, Ducum, Landgravorum, Marchionum, Comitum, Baronum, Nobilium, & Equitum*. Verùm cum hæc dignitatum nomina fusè ab antea laudato Bœclero in *Notit. S. R. Imper. & D. Hapingk lib. cit. c. XXII. & Limmæo lib. IV. c. 1. 2. sq.* fuerint explicata; nolumus actum agere aut aliorum scrinia compilare. Optârim tamen videre librum, de *Titulis Honoris* à doctissimo *Joh. Seldeno* editum, quem citat *Hobbes in Leviath. de Hom. c. X. p. 49.*

§. 9.

Nomina officiorum, quæ cum negotiis in Republ. & aulis Principum fuerunt multiplicata, fortè non incommode hêic tradi possent, nisi prolixitatem vitare, mos disputantium requireret. Quapropter missis illis, unâ cum titulis dignitatis, apud Germanos hodiè receptis, telam Dissertationis abrumpo. Qui plura de his cognoscere avet, præter autores allegatos, *Joh. Christoph. Becmann. Meditation. Politic. Dissert. XVI. & Jac. Gutherii libr. de officiis Dom. August. Publ. & Privat.* conferre potest. Deo interim, à quò verus honor est, soli sit laus honor & gloria!

COROLLARIA.

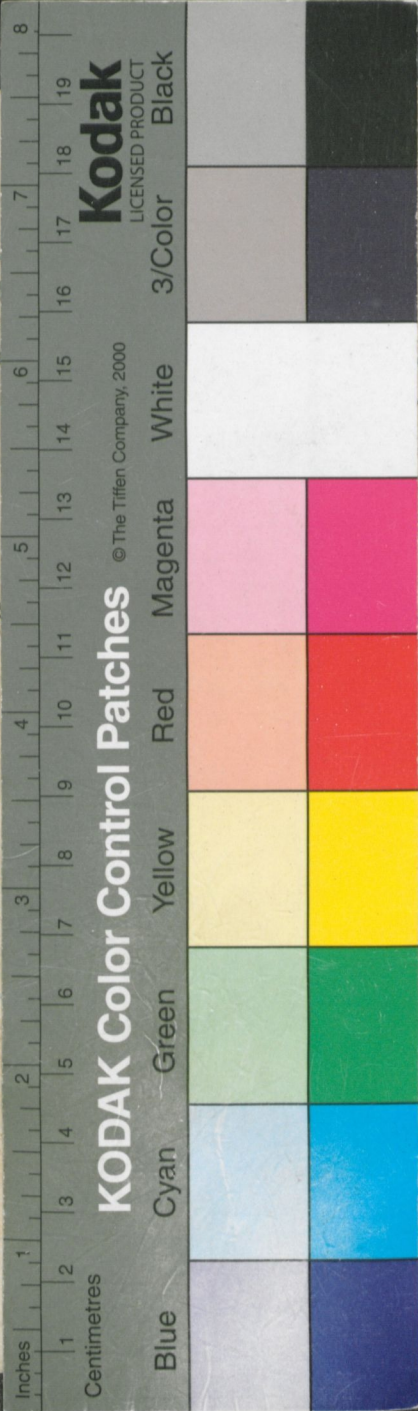
1. Quæ de Puellâ Aurelianensi, *Johannâ d' Arc*, vulgò referuntur, fabulas sapiunt.
2. *Margaretam Comitum*, cujus epitaphium, (quod in cœnobio, semileuca fere ab Haga distitò visitur,) exhibet *H. Grotius, descript. Holland. p. m. 290.* enixam esse, uno partu 364. liberos, omnes vivos, partim masculos, partim foemellas, non videtur credibile.
3. Consilium, compefcendi luxum, ex *Aristotelis lib. II. æcon. p. m. 593.* peti potest.
4. Querere, an Adamus in statu integritatis comam aluerit, aut attonderit? frivolum est ac curiosum.
5. Hæreticum, vi ad religionem, in Ecclesia Christiana compellere aut cogere, est *ἑρμαχεν* & sanæ Politicæ contrarium.
6. Color nivis est realis.
7. Cum tonat, avertendæ tempestatis gratiâ, non sunt pulsandæ campanæ.
8. Ante diluvium bella fuisse gesta, probabile est.
9. Lutherus fuit insignis Philosophus, licet Aristoteli infensor.
10. Quæ per ignorantiam invincibilem patrantur, imputari non possunt.

684.

DI

J.U.

Avu

Consultissimo

ANO

O,
abinatus Lip-
avisimo,

no omni honoris
n Vene-

m,

memor,

ph. Plag/